

Hayalet

Pasak şehrindeyim. Durmadan yağmur yağıyor. Mikro melekler intihar ediyor damlalara karışıp. Psikoaktif tanrının gözyaşlarında neonlar ışıldıyor. Yağmurun esrarlı perdesi bir an açılınca Bohra İstasyonu'nu görüyorum. Aristokratların uzaydaki tahtı. Ölü bir yıldız gibi parlıyor. Beni çağırıyor kendine. Kayıp şehzadesini geri istiyor. Lakin bu kadar kolay dönmeyeceğim. Pasak'ın terk edilmiş bir semtinde yürüyorum. Eskiden burada dev alışveriş merkezleri ve oteller vardı. Onların yağmurla kucaklaşmış solgun hayaletlerini geçip harap bir gökdelene giriyorum. Hol bomboş. Yıkık dökük merdivenler yağmurdan ve şehrin ufunetiyle salamura olmuş rüzgârdan korunan bodrum katına iniyor. Falcı'yı orada buluyorum. Buzlu camların, zehirli neon ışıklarının ortasında.

“Seni bekliyordum,” diyor beni. “Ateş seni gösterdi bana. Fala hâlâ inanıyor musun?”

“Ham nesnelere kudretine inanmamak mümkün mü?”

“Sevindim. Sana haberler vereceğim hiç kimsenin görmediği gelecekte.”

Fala yürekten inanmam ama böyle şeyler çok eğlencelidir. Zaman ne fizikçilerin ne teokratların ne de ruhbanların çözebildiği bir sırdır çünkü. Zamanı böyle yorumlayan yeraltı tiyatrocularına saygı duyuyorum. Tam karşısına geçiyorum. Bağdaş kurup oturuyorum. Plastik banknotlar koyuyorum aramızdaki holografik masaya. Paraları bir çırpıda alıyor. Kısa bir sessizlik çöküyor. Kötücül bir bakış yakalıyorum. Kuşku düşüyor içime. Falcı'yı yıllardır tanırım. Sanki bu o değil, onun görüntüsünü kullanan biri ile yer değiştirmiş, yüzüme bakmaya çekiniyor...

Bir deste kart çıkarıyor. Bunları havada gezdirip holografik masaya diziyor. Sonra tek tek anlatmaya başlıyor. Sırlı cümleler, tekerlemeler, binlerce yıl önce ateşe bakan gözlerin zaman ötesi karanlığı. İçimin daraldığını hissediyorum. Gök gürültüsüne karışan saatlerin intiharını duyuyorum. Kalkıp gitmeye karar veriyorum. Yoksa çıldırırım.

“Bu kadarı yeterli sanırım...”

Cılız bir sesle durduruyor beni. “Biraz daha vaktin var mı?”

Nabız gibi büyüyüp küçülüyor neonlar ve Falcı'nın suratında yalvarır gibi görünen anlaşılmaz bir ifade var. Gitmek istesem de sanki bir şeyler beni burada durmaya, Falcı'nın söyleyeceklerini duymaya zorluyor. “Tamam,” diyorum çaresizce. “Yeni bir deste mi?”

“Bu biraz farklı. Memnun kalacaksın.”

Kuşku, içimde zehirli bir örümcek gibi ağ örüyor. “Ne destesi?” diyorum.

“Bir zaman yorumlaması değil,” diye yanıtlıyor beni. “Senden yeni bir sen kuracak, sana her şeyi tümüyle gösterecek bir deste.”

Arkasını dönüp karanlığa fısıldıyor. Sonra küçük cam parçaları beliriyor elinde. Ketamin kokan uzak bir gezegeni düşünüyorum. Sancılı bir özlem beliriyor puslu denizlerinde. Saten çoraplar giymiş bembeyaz bir peri doğuyor hiçlikten ve tüm bu imgenin kaynağı adamın avuçlarında duruyor sanki. "Parmağını uzat ve gözlerini kapat," diyor. Bir tuzağa çekildiğimi hissetsem de merakıma yenik düşüyorum. Karanlıkta ilerleyen parmağım cam parçalarına temas edince bilinçaltından harmanlanan karmakarışık bir deneyim havuzuna yuvarlanıyorum.

Tahtında oturan Kupaların Kralı bana fetüs kadar solgun bir gülümseme ile bakıyor. "Grazna," diye fısıldıyor. "Orada hamile bir kadın bıraktın."

Gözlerimi dehşet içinde açıyorum. Hakikat bana tüm hakikatlerden daha çıplak ve çiğ görünüyor şimdi. Ayna kartlar kaynaşmış ve kanlı bir mozaığe dönüşmüş. Kendi genetik sarmalımdan husul eden bir dehşet senfonisi bu. "Sen ne yaptın?" diye fısıldıyorum. Şakaklarım zonkluyor. Falcı gülüyor, "nörolojik manipülasyonun son versiyonunu kullandım."

Nabzım hızlı hızlı atmaya başlıyor. "Alçak..."

"Ben bir şey yapmadım size şehzade bey hazretleri..."

"ALÇAK!" diye kükrüyorum. Siyah noktalar beliriyor dünyada. Başım dönüyor. Adamın suratındaki o yırtık ifadeyi görüyorum. Soyluluğu alaya alan muzaffer bir gülümseme.

"Benden en kutsal hatıramı çaldın..."

"Çalmadım," diyor dalga geçer gibi. "Onu bana siz kendi rızanızla gösterdiniz."

"Gebereceksin."

Belime astığım tabancanın kabzasına uzanır uzanmaz adam ortadan kayboluyor. Neonlar sönüyor. Pis kokulu bir gölge geçip gidiyor hemen yanımdan. O an, çok daha derin bir korku ve mide bulantısı duyuyorum. Günler önce Bohra'da öldürülen askeri hatırlıyorum. Üzerinden tüm ekipmanları çalınmıştı. Şimdi her şey bir bütün haline geliyor. Ta istasyondan beni takip ederek buraya gelen ve nereye uğrayacağımı tahmin eden bir hayaletle köşe kapmaca oynuyorum aslında. Üstelik elinde görünmezlik teknolojisi var. Peki ne istiyor benden? Dedemin saltanatı zedelemek için bir koz mu?

Yaralanmış gibiyim. Varillerde yanan ateşe, tavandan sarkan ağlara ve duvarlara asılmış kil maskelere bakıyorum. Falcı diye bildiğim eski dostum, o hayaletin etkisi altında. Korku ensemde soğuk bir nefes gibi dokunuyor. Tehlike düşündüğümde daha büyük. Yıkık dökük merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Pasak denen bu uğultulu çukurda yepyeni senfoniler geceye doğru akıyor. Neobrutalist karanlık, gökdelenlerle cisimleşmiş bir halde tiz notalar gibi yükseliyor. Yağmur yüklü bulutlar şehrin parıltılı aksini de hacmine katarak gökyüzünde yoğunlaşıyor.

Deliliğin kıyılarında yürüyorum. Zaman asimetrik bir halde akıp gidiyor. Yağmur hâlâ yağıyor. Fikirlerim karmakarışık bir trafiğe kapılıyor. Beyin implantlarıma yükleniyorum. Bir mesaj yollamak istiyorum kolluk kuvvetlerine.

<<Hasım, Pasak şehrinde. Üzerinde gizli teknolojiler mevcut.>>

Mesaj zihnimin hudutlarında takılıp kalıyor. Civardaki tüm teknoloji ile bağlantım koparılmış. Şimdi hayalet için gerçek eğlence başlamış olmalı. Beni bu psikotik şehirde, neredeyse çıplak bırakmış. Üstelik bir sonraki durağımdan ben bile haberdar değilken o beni orada bekliyor olmalı. Cesur ve dimdik durmaya çalışsam da yağmur geçirmeyen trençkotum üzerime yapışıyor, belim bükülüyor. Korkak, adi bir şehzadeyim ben, başka da bir şey değilim. Asfalttaki çatlakları dolduran su birikintilerinde şehrin, kozmosun, yalnızlığımın çarpık bir yankısını görüyorum. Otomatlarda yanıp sönen ışıklar korkunç mesajlar sayıklıyor. *“Canlı bir vudu bebeği. Biraz banknot karşılığında senin olabilir.”* Sıra sıra dizilen naylon paketlerdeki kuklalara bakıyorum. Ucubelik vitrini. Anti-cerrahi ve hauntoloji mozaïği. Hormonların ve ucuz karbonun şarkısı.

Karanlıkta kıpırdayan bir örümcek gibiyim, neden sonra bir caddeye çıkıyorum. Pasak'ın yüzeyinde devam eden gece hayatı burada yaşanıyor. Katiller, sokak satıcıları ve manipölatörler her yanda; yaşamından bezmiş herkes, Pasak'ın militanlaşmaya hazır psikotik popülasyonu. Biyosentetik şemsiyeler, yağmurluklar ve kırılğan duygularla kabarıp taşan bir nehir. Mor, pembe ve kırmızı ilahiler gibi yükseliyor neon ışıklar. Kabarık bulutlar aşağı doğru sarkıp geceyi akıtıyor üstümüze. Kirli meleklerin gözyaşına bulanıyorum.

Sifilisli bir kadın sesi duyuyorum yanı başımdan. Yaya trafiğinin tüm seslerini bastırıp esir ediyor beni. İki buçuk metrelik iri yarı bir korumanın omuzlarında duruyor. Bacakları kesilmiş, burnu köküne kadar koparılıp atılmış. Ağzında parazitler var. Simbiyotik yaşam biçimi. Parazitler onu hayatta tutan kimyasalları fermente ediyor. Bu tarz kadınlar en az üç hayat yaşamıştır. Son durakları da hasta bir bedende hapsolan çığırtañlıktır. Seni canlı tabutlara çağırırlar, soğuk ete ve hasta makyaja. Yağmur gibi gözyaşlarının aktığı karanlığa, insan ruhunun çürüdüğü yalnızlık vitrinlerine çağırırlar.

“Sen nedin?” diye soruyor durmadan. “Bir Vosem, bir asker, ah yoksa partiden mi?”

Saydığı her şeyden daha üstteyim ben. Sadece şu simsiyah trençkotum bile tüm caddeden pahalı. Küstah bir gülümseme yayılıyor suratıma. “Ben hiç biriyim,” diyorum. Kadın da beni taklit eder gibi gülümsüyor. O hasta ve kırış kırış surat kimyasal bir bulamaca dönüşüyor.

“Acının ve zevkin sekiz makamında inleyen kızlarım var... kız istemiyorsan başka şeyler de...”

“Bana bir tabutluk ayarla.”

Hiçbir görgü kuralı, hiçbir nezaket, hiçbir şeye saygı yok bu dünyada. Yalnızca oluk oluk akan para, yalnızca zehirli neon ışıklar, yalnızca kaçış ve kovalamaca. Gölgelelerin sardığı pazarlar, naylonla sarılmış bedenler, gizemli şeylerin ticareti. Sonra kıvrılıp giden bir maraton. Kaybolursun çoğu zaman. Orada hayat kovalar seni, bazen arzular, bazen de ismini bilmediğin bir düşman. Bir hayalet mesela. Onu düşününce kıvanç doluyorum çünkü bu sefer farkındayım, gardımı alıyorum. Sifilisli kadın ve kenetlendiği dev vücudun peşinden, çürümekte olan mermer merdivenlerden aşağı iniyorum.

Mekân alelade bir strip kulübü halinde tasarlanmış. Dans pistleri keskin buz parçacıkları gibi ışıldayan bir mozaik yaratmış. Sinir uçlarım açıkta kalmışçasına sızlıyor nörolojik kainatım. “Seni bekletmeyeceğiz, şehzade hazretleri,” diyor kadın. “Merdivenlerden yukarı çık.” Göz ucuyla dans pistlerine bakıyorum. Göğüsleri ve karnı silyalarla kaplanmış bakteriyel kadın projeksiyonları, rejenere edilmiş dişi zombiler, elektrikli stimülantlar ile uyarılıp duran anti-cerrahi bulamaçları ve bataklık canavarlarını andıran mutantlar...

Hiçbir şey söylemeden bana işaret edilen kapıya yürüyorum. Anti-cerrahi artık bir ideoloji gibi her şeyde kendini gösteriyor. Şehrin tüm suratları ve tüm biçimleri onun hastalıklı enstrümanları altında yatıyor. Tüylerim ürperiyor. Kapıdan geçip merdivenleri çıktığım an onu görüyorum yukarıda. Soğuk ketamin çiçeklerini taşıyan bir rüzgâr esiyor. Tıpkı hatırladığım gibi. Büyüleyici bakire fahişem. *Beni paketimden çıkardınız, bir anlığına sizin olmak için geldim bu dünyaya...* Saten çoraplar, ipince uzun bacaklar, solgun bir gülümseme ve çıplak göğüsler. “Merhaba,” diyor büyümlü bir şey söylemiş gibi. “Bu gece bana istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz.”

Kalbim acı ve keyif dolu bir kan pompalıyor vücuduma. Bu O mu acaba? Yoksa hayal mi görüyorum? Grazna’da bir gökdelenin son katındayken bana sunulan android fahişeyle birlikte olmuşum. Sentetik kılıfının içinde getirilmişti. Tek bir defalık birleşim için tasarlanmış, geçici bir yaşam formuydu. Merdivenleri birer birer çıkarken, onu düşünüyordum. Grazna’nın sisli panoramasını, sefaletini, derme çatma gökdeleni ve tüm bu şeyler üzerime hücum ederken menimi androidin içine boşaltışımı.

Bakire fahişe, gözlerime son kez bakıp, “teşekkür ederim efendim,” diye sayıklamıştı. Sonra vücudu hızla soğuyarak ölmüştü. Bana hizmet etmek için gelmişti bu hayata. Onu ben uyandırmış ve ben öldürmüştüm. O’nu asla unutamadım. Benim en kutsal, en günahkâr hatıram. Silikon bir heykelin anısına özlem duydum hep. Onun gerçek dışı kasılmalarına, sevgisine ve sadakatine. Lakin halüsinasyon, Grazna’da *hamile bir kadının* bıraktığını söylemişti. Bu nasıl olabilirdi ki? Yoksa o android hâlâ yaşıyor muydu?

Düşünceler dizlerimin bağınyı çözüyor, düşecek gibi oluyorum. Merdivenleri çıkarken narin ve upuzun endamını bana sergileyen kadının aslında bir projeksiyon olduğunu fark ediyorum. Hayalet yine devrede. İçimde kurtlar uluyor. Artık yerleri değiştirmiş gibiyiz, ben avcı o ise bir av. Korkuyorum yine de, belki de benim böyle düşünmemi sağlayarak tuzağa çekiyor beni. Tabutluklara açılan kattayız. Kabinin içinde kapkara bir adam bekliyor. Avcuna birkaç tane plastik banknot sayıyorum. Kredi kullanamam,

çünkü tüm teknolojiyle bağım kesilmiş, buna finansal olanlar da dahil. Adam ödemeyi aldıktan sonra bana ve projeksiyona birer hap veriyor. Tek kelime konuşmadan koridorun sonuna yürüyoruz. Sentetik kılıflardan imal edilmiş kapıların ardından boğuk sesler geliyor. Vücudumda bir duyu karmaşasının uyandığını hissediyorum.

Tabutluğa girer girmez dünyadaki tüm ışıklar sönüyor. Kadının fosforlu kemikleri teninin altında ışıltıyor. Kâkülleri, ensesinde biten simsiyah küt saçları, o iri gözlerindeki büyüleyici zarafeti duygularıyla oynuyor. Bu, sahiden de Grazna'daki gökdelerde birleştiğim androidin bir kopyası. Hayalet yine bir projeksiyon yaratmış. Düşündüklerimden habersiz duş kabinine doğru yöneliyor. Buzlu camın karşısında duruyor. Üzerindeki bir parça kumaşı da çıkarıp bırakıyor. Şimdi tamamen çıplak, hatıralarım kadar. *Alçak*, diye tıslıyorum içimden. En karanlık, en günahkâr hatıramı çalıp bana onunla işkence ediyor. Projeksiyonun dudaklarına yapışmamı bekliyor belki de.

Belli ki imajın altında Falcı'nın esir edilmiş vücudu var. O vücudun altında da hasmım. *Amacın ne, ne istiyorsun*, diye inliyorum. *Neden peşimdesin? Para mı, güç mü yoksa zevk mi?* Tuzağın içindeyim tamamen, klastrofobik bir kaşıntı her yandan bastırıyor. Buraya geleceğimi tahmin etmiş ve beni karşılamak için bu kılığa geçmiş demek ki.

"Duş," diyor cılız bir sesle.

Askeri bir dinamizmle soyunuyorum. Kabine giriyorum. Mahremiyet tavanda parlayan floresanın ışığı gibi. Suyu açıp bekliyorum. Avcumdaki hapa ve beni bir beden darlığındaki boşluğa sıkıştıran duvarlara bakıyorum. Umutsuzum. İşte burası tabutluk. En sıradan ve en adi zevklerin çığılığı. Ne implantlar ne kimyasal doping; buradaki gölgeleri yaratan insan ruhunun nüvesidir. Şimdi, yıldızlar kadar büyük uzay istasyonlarının çağı fakat ruhun nüvesindeki iblise mahkumuz hâlâ.

Duşta geçirdiğim kısa sürenin ardından karanlık tuzağa geri dönüyorum. Projeksiyon da kayıtsız bir otomat misali duş aldıktan sonra yatakta buluşuyoruz. Hap hâlâ avcumda. Gücümü emip kudretli bir ereksiyona dönüşmeye hazır. Kadın ıslak tenini bana yanaştırıyor. "İstemiyor musun?" diye soruyor korkarak. Hafızam allak bullak oluyor. Bir kez daha emin oluyorum ki bu o... ondan yansıyan alçak bir projeksiyon. Böylesine hakarete uğramak, küçük düşürülmek ve incitilmek canıma tak ediyor. Sahte bedenim üstüne çıkıp güçlü bir yumruk indiriyorum suratına. Sentetik kemikleri parçalanıyor. Gözleri dua eder gibi açık, suratından arta kalan bir harabenin içinden bakıyor.

Hayat tümüyle susuyor. Duvarların ardında akan yağmur, Pasak'ın uğultusu, korkularım. Kanım bile soğuyor. Herhangi bir şeyin olmasını bekliyorum, korumaların içeri dalmasını, cesetten zehirli böceklerin çıkmasını... Neden sonra kadının darmadağın suratında bir gülümseme beliriyor. "Zekisin fakat aynı zamanda korkaksın..."

Hayalet, fahişenin içinden çekilip gidiyor pis kokulu bir cerahat gibi. Hasmım yanı başımda lakin görünmez. Karanlığa doğru yumruk sallıyorum. “GEBER! GEBER! GEBER!”

Düşmanımın ıslak tenine temas ediyorum fakat geride bıraktığı o belli belirsiz izin peşinden koşarken afallayıp düşüyorum. Odanın içinde şeytani kahkahalar patlıyor, sağa sola koşup kafamı karıştırıyor ve beni aşağılıyor. Nihayet duruyor. Acizliğime bakıyor olmalı. “Falcı nerede?” diye soruyorum yılmış bir sesle.

“Onu anti-cerrahi dumanıyla tüten bir mazgalın üstüne bıraktım. Birazdan çöpçüler bulacak. Sonra yer altı kliniklerinden birine satacaklar. Tabii senin kutsal sırrın da oraya gidecek. Arkadaşının bedenini kesip biçerlerken senin kanlı fetüsünü yaratacaklar yeniden. Dedenin prestiji tehlikede artık, şehzade... bir androidi hamile bıraktın, o android ölmedi, hâlâ yaşıyor...”

Acı beynime sığıyor. Ani bir hareketle yerde öylece serili duran pantolonuma uzanıyorum. Belindeki silahı kapıyorum. Bağırıp gözyaşları dökerek karanlığın her bir köşesine ateş ediyorum. Şarjörü tamamen boşalttığım zaman hayalet çoktan kaçmıştı. Şimdi, yalnızca açık bir kapı ve yatakta uzanan ceset var. Zihnim allak bullak. Hayalet bir şeyleri daha çalmış olmalı benden. *Hiçbir önemi yok...*

Kapıyı kapatıyorum ve yataktaki cesedin yanına uzanıyorum. Ölü vücudun bir plastik mankeni andıran soğukluğuna sarılarak uyuyorum.